

Αποχαιρετισμός στον Άρι Αραγεώργη
11/8/18

Ανδρομάχη Σπανού

Είμαι εδώ για να πω κάποιες κοινοτοπίες για τον Άρι. Τον Άρι που ήταν κοφτερό μυαλό. Ναι ήταν. Επειδή αναμετρήθηκε και με τα μαθηματικά και με τη θεωρητική φυσική και τα έκανε δικά του. Επειδή περπάτησε με άνεση και στα χωράφια των αφηρημένων εννοιών της φιλοσοφίας. Επειδή ο Άρις είχε χιούμορ, και το χιούμορ απαιτεί οξύνοια.

Ο Άρις ήταν σεμνός άνθρωπος. Καθόσουν μαζί του και μιλούσες για επιστημονικά ή φιλοσοφικά θέματα και ποτέ δεν αποκάλυπτε πόσο καταρτισμένος ήταν. Ποτέ ο συνομιλητής του δεν ερχόταν στη δύσκολη θέση ότι ο Άρις είχε εμβαθύνει σε κάθε θέμα περισσότερο από όσο νόμιζε ο καθένας μας για τον εαυτό του.

Ο Άρις ήταν γενναιόδωρος. Επαινούσε τις γνώσεις και τις αρετές των άλλων πέρα από εγωισμούς και μικροψυχίες.

Ο Άρις ό,τι έκανε το έκανε καλά. Τον ρωτούσες μια απορία, συζητούσες μαζί του μια ιδέα σου που είχε κολλήσει κι εκείνος σου έλεγε «κάτσε να το δούμε». Κατέβαζε τη βιβλιογραφία, μελετούσε και έγραφε ένα τόσο εμπειριστατωμένο σχόλιο στο πρόβλημά σου που ήταν άξιο δημοσίευσης.

Ο Άρις ήταν καλός σ' αυτό που έκανε. Πράγματι καλός. Αλλά ποτέ τόσο καλός ώστε να είναι ικανοποιημένος ο ίδιος.

Ο Άρις ασθένησε και νοσηλεύτηκε. Και φέτος, όταν επρόκειτο να νοσηλευτεί εκ νέου και να προχωρήσει στη μεταμόσχευση, μου είπε:

- Πάω για 50% ίαση.
- Να πας. Θα το παλέψεις και θα κερδίσεις.

Την τελευταία περίοδο της νοσηλείας του του διηγήθηκα ένα όνειρο που είχα: κάναμε, λέει, μια βόλτα. Μου είπε ότι ήταν ωραίο όνειρο και του υποσχέθηκα ότι θα το ζήσουμε. Τι είναι μια βόλτα; Δεν είναι και ο ουρανός με τ' άστρα...

Όμως αργούσε αυτή η μέρα και είχαμε διαλόγους που πήγαιναν ως εξής:

- Τι σου λένε οι γιατροί;
- Να κάνω υπομονή.
- Ε, να κάνεις υπομονή.

Κατέφευγα σε κοινοτοπίες επειδή ο ορθολογισμός είχε εξαντλήσει τα εργαλεία του.

Όμως στην περίπτωση του Άρι η κοινοτοπία δεν ήταν υπερβολή. Το κοινότοπο ήταν το αληθές.

Και τώρα που ο ορθολογισμός εξάντλησε και πάλι τα εργαλεία του, τώρα που Άρι μου δεν είσαι, δεν ξέρω πού είσαι και τι είσαι, θέλω να φαντάζομαι πως βρίσκεσαι σε μια πολύβουη πόλη της Λατινικής Αμερικής και ακούς μουσικούς του δρόμου να παίζουν κρουστά. Έχω μια υπόνοια δε, ότι στιγμές στιγμές μπορεί και να λικνίζεσαι στο ρυθμό.

Αντίο ακριβέ μου φίλε.